

2 DALIS

Grižti atgal

Filosofija visiškai teisingai sako, kad gyvenimą įmanoma suprasti tik atgaline tvarka.

Søren Kierkegaard

Po dviejų savaitių

15 DIENA

Užsimerkus buvo lengva įsivaizduoti, kad važiuojam atgal į Filadelfiją. Everetas prie vairo, užpakalinės sėdynės apkrautos nešuliais, o galinio vaizdo veidrodėlyje tolsta Kuli Ridžo vaizdas – jokių dingusių merginų, jokių ratus po miestelį sukančių automobilių be skiriamųjų ženklų, jokios baimės.

– Kaip tu? – paklausė jis.

Luktelėk. Man reikia dar trupučio laiko. Dar vienos minutės apsimesti, kad nieko neįvyko.

Kad nieko neįvyko Kuli Ridže. Kad tai neįvyko dar kartą.

Kad vidurnaktį šio miško tankmėje neišnyko dar viena mergina, neprapuolė be pėdsako. Kad ant medžių ir krautuvių vitrinose nebuvo iškabinėtas dar vienas skelbimas apie dingusiąją – dar vienas nekaltas veidas, prašantis būti surastas. Prašau, nereikia.

Bet vėl išryškėjus susiliejusiems kontūrams, per pakaušį perbėgo šiurpas – štai ji, neišvengiamybė: didelės mėlynos akys žvelgia po raudonai parašytu žodžiu DINGO skelbime ant telefono stulpo – Anelisė Karter. Prapuolė.

– Nika, – tarė Everetas.

Viešpatie, jis čia dar tik kelios dienos, bet, rodos, jau irgi pradėjo mane vadinti Nika. Vietos dvasia jau spėjo suleisti į jį nagus.

– Aha, – atsiliepiu tebežiūródama pro langą.

Prie kito šviesoforo mano ir jos žvilgsniai vėl susitiko – jos veidas kabėjo po baltomis raidėmis parašytu Džulės butiko pavadinimu, šalia rankų darbo papuošalų ir žalio šilkinio šaliko. Anelisė Karter, kurios namų sklypas ribojosi su manuoju, kuri dingo tą naktį, kai turėjo pasimatymą su buvusiu mano vaikinui. Anelisė Karter, prapuolusi prieš dvi savaites ir iki šiol neatsiradusi.

– Ei! – virš mano peties pakibusį Evereto ranka galop nusileido ir spustelėjo. – Gal užmigai?

– Ne ne, atsiprašau.

Atsigrėžiau į Everetą, bet jaučiau man į pakaušį įremtą jos žvilgsnį, tarsi norėtų kažką pasakyti. *Žiūrėk. Žiūrėk atidžiau. Matai?*

– Niekur nevažiuosiu, kol neatsigausi.

Jo ranka gulėjo man ant peties, iš po marškinių rankogalio kyšojo sidabrinis – jis sakė, kad plieninis, – laikrodinis. Kaip jis neišsilydo nuo karščio?

– Manau, vizitas nepraėjo veltui. – Pamojavau Everetui prieš akis popieriniu vaistų maišeliu. – Išgersiu dvi ir rytą tau paskambinsiu.

Išspaudžiau šypsena, bet jo veidas sugriežtėjo žvilgsniui užkliuvus už pliko piršto. Nuleidau ranką ant kelių.

– Rasiu žiedą, – pasakiau.

– Man nerūpi žiedas. Rūpi *tu*.

Galbūt jis turėjo galvoje mano išvaizdą: plaukai bet kaip surišti į uodegą, šortai, prieš dvi savaites buvę kaip tik, dabar kabėjo ant klubų, spintoje rasti seni marškinėliai, laukę ten dešimt metų. Jis pats buvo apsikirpęs, stilingai susišukavęs, su darbo drabužiais, sakytum pasiruošęs vykdyti darbotvarkę: nuvesti Nikoletę pas gydytoją, nes jai nemiga; iki galo sutvarkyti dokumentus dėl būsimo uošvio; išsikviesti taksi į oro uostą ir pasiruošti teismo posėdžiui.

– Everetai, garbės žodis, man nieko nėra.

Jis ištiesė ranką ir perbraukė išsipešusius iš uodegos palaidus plaukų kuokštus.

– Tikrai? – paklausė.

– Tikrai.

Žvilgsniui vėl nuklydus prie Anelisės nuotraukos, man ėmė peršėti akis. Tik sveiko proto žmogus gali suvokti, kiek yra priartėjęs prie

beprotybės ribos. Ne taip kaip mano tėtis, kuris neįunta, kada ima svirti ant bedugnės krašto, ir, regis, nė nepastebi greičio pasikeitimo, kūlvirsčiais lėkdamas į prarają.

O aš tai jatau. Mačiau, kaip mes visi arti bedugnės krašto. Jei matau, vadinasi, man su protu viskas gerai. Anot Tailerio, tai pagrindinė taisyklė, kad nepraskystum.

– Nikolette, nenoriu palikti tavęs vienos.

Ėmė signalizuoti už mūsų stovinti mašina, krūptelėjęs sėdynėje Everetas paspaudė greičio pedalą ir mano automobilis spėjo pervaziuoti per žalią šviesą.

Žiūrėjau į jo veidą iš šono ir į pakeles, besiliejančias į vieną miglotą dėmę fone.

– Aš ne viena. Yra brolis.

Everetas atsiduso ir nesunku buvo išgirsti, ką byloja jo tylėjimas.

Kažkam kažkaip įlindo į galvą dingusios merginos. Negalėjai kiekviename iš mūsų neižvelgti tokios pat baigties, nematyti, kokie esam laikini ir netvarūs. Vieną akimirką tu dar čia, kitą – iš tavęs jau likusi tik nuotrauka, stebeilijanti pro vitrinos langą.

Kažkur už krūtinkaulio palengva įsigraužė iracionali baimė, kad žmogus gali išnykti tiesiog akyse. Jaučiau, kaip ta baimė glūdi po pat paviršiumi, persekiojančioje Tailerio balso pašto atsakiklio monotoni-joje, vis labiau neįskaitomoje Danielio veido išraiškoje. Ta baimė vis atkakliau smelkėsi kaskart man traukiant į „Pušų paunksnę“. Prieš dvi savaites grįžau į Kuli Ridžą ir jau kiekvienam gresia pavojus išnykti.

Everetas įsuko į žvyruotą keliuką, sustojo ir nieko netaręs išlipo iš automobilio. Įsisproksojo išplėtęs akis į namo fasadą kaip ir aš, kai buvau ką tik grįžusi namo.

– Turiu paimti tėtį iš „Pušų paunksnės“, – pasakiau eidama jo link.

Kol kas Everetas suturėjo farus nuo tėčio apklausos, bet buvo aišku, kad tik laiko klausimas, kada dėl savo svaichiojimų apie „tą mergaitę“ jis sulauks dar vieno seklių, karštligiškai medžiojančių informaciją, apsilankymo.

Everetas apkabino mane per liemenį ir mes įėjom į vidų. Pajutau, kaip jo pirštai sugniaužė laisvai kabančių marškinėlių šoną.

– Tau būtinai reikia su savim ką nors daryt. Gydytojas sakė, kad...

– Gydytojas sakė, kad man *nieko nėra*.

Everetas išsireikalavo kartu su manim eiti į gydytojo kabinetą. Iš pradžių gydytojas paklausinėjo apie šeimos sveikatos istoriją, kuri nebuvo džiuginanti, bet su mano būkle neturėjo nieko bendra. Kai buvo prieita prie klausimo, kada tai prasidėjo, Everetas už mane atsakė, kad nuo tada, kai dingo Anelisė – mano *kaimynė*, ir gydytojas linktelėjo lyg suprasdamas. Stresas. Baimė. Viena arba kita. Ir viena, ir kita. Jis brūkštelėjo receptą – paskyrė kažkokių vaistų nuo nerimo ir nemigos ir perspėjo, kad jei nepradėsiu daugiau miegoti, atbuks ir sulėtės mąstymas. Jei taip tęsis, dienos metu didės trumpalaikio sąmonės aptemimo pavojus – po tų žodžių Everetas iš manęs atėmė automobilio raktelius.

Pažiūrėčiau, kaip tu miegotum, norėjau pasakyti daktarui. Kaip miegotum, kai dingsta dar viena mergina, o policija bando apklausti tavo tėvą nepaisydama, ar jis sveiko proto, ar ne. Kaip miegotum aptikęs, kad tavo namuose kažkas buvo. Tartum viskas grįžtų į savo vietas, jei tik aš *nusiraminičiau*.

Everetas tebelaikė mane apglėbęs, sakytum jo paleista būčiau galėjusi išlėkti į orą.

– Važiuojam abu namo, – pasakė jis.

Tačiau kur iš tikrųjų tie mano namai?

– Negaliu. Tėtis...

– Aš tuo pasirūpinsiu.

Supratau, kad pasirūpins. To jis čia ir atvažiavo.

– O namai? – mostelėjau į sulūžusias dėžes kampuose, nepataisytas užpakalines duris ir kitus sąrašo punktus, su kuriais nesusidorojau.

Jis papurtė galvą.

– Kam nors sumokėsiu, kad užbaigtų. Klausyk, tau negalima čia likti.

Bet aš irgi papurčiau galvą. Esmė buvo ne darbų organizavimas, ne remontas, ne tvarkymasis. Nebe tai buvo svarbiausia.

– Negaliu imti ir išvažiuoti. Vidury viso šito.

Visa šita buvo išplėstos merginos akys nuotraukoje, žiūrinčios į mus nuo kiekvieno telefono stulpo, iš kiekvienos vitrinos. *Visa šita* buvo dar tik prasidedantis policijos tyrimas. *Visa šita* buvo, regis, iš naujo atsiveriantys tamsiausi mūsų šeimos gyvenimo užkaboriai.

Everetas atsiduso.

– Prašei manęs patarimo, tai štai ką pasakysiu: čia tau nesaugu. Tokioj vietoj, kur tie velnio farai suka ratus kaip maitvanagiai, tik ir tai-kydamiesi ką pagriebti. Tardo žmones be pagrindo. Tai beprasmiška, bet faktas lieka faktu.

Everetas nesumetė, kodėl visa tai vyksta, užtat aš žinojau: savo dingimo išvakarėse Anelisė išsiuntė žinutę į policijos pareigūno Stiuarto asmeninį mobilųjį telefoną prašydama atsakyti į kai kuriuos klausimus dėl Korinos Preskot bylos. Rytojaus dieną, kai jis paskambino Anelisei, atsiliepė balso pašto atsakiklis. Tuo metu ji jau buvo dingusi.

Visi farai buvo vietiniai, nuo Korinos dingimo buvo praėję dešimt metų. Galbūt per tuos metus gerdami alų bare jie prisiklausė įvairių pasakojimų. Dabar jau iš to paties miestelio be pėdsako buvo prapuolusios dvi merginos, dar beveik paauglės. Ir paskutiniai Anelisės žodžiai buvo apie Koriną Preskot.

Jei esi kilęs iš tokio miestelio kaip Kuli Ridžas, supranti, kad tai net labai reikšminga.

Jei viso Korinos bylos tyrimo medžiaga sudėta į mano įsivaizduojamą dėžę policijos nuovadoje, matyt, ten yra ir daiktiniai įrodymai: į ledinukų skardinę įkištas neštumo testas, urvuose rastas žiedas su kraujo pėdsakais, į ritę susuktos magnetofono juostos su daugelio valandų apklausų įrašais, pagal kuriuos reikėjo atskirti faktus nuo melagysčių ir pusinės tiesos, Korinos telefono pokalbių išklotinės ir vardai. Vardų prikeverzotos popieriaus skiautės, kurių buvo galima prikimšti visą dėžę.

Iki šiol įsivaizdavau, kad ta dėžė buvo užklijuota lipniajuoste ir nukišta į kampa, užkrauta naujesnėmis dėžėmis. O dabar nepaleido jausmas, kad užtenka tą dėžę tik bakstelėti ir nukris jos dangtis, ant dulkinų grindų pažirs vardai. Lygiai tokia dėžė yra pats Kuli Ridžas. Į jį sukrauta praeitis ir nukišta toliau nuo akių. Bet ne per toliausiai.

Atkelk jos dangtį, nes Anelisė paminėjo Korinos vardą ir dingo. Užsimerk ir įkišk vidun ranką. Ištrauk vardą.

Štai kaip čia viskas vyksta.

Štai kaip viskas vyko.

Taip, aš prašiau Evereto patarimo. Dėl *tėčio*. Jis man galėjo pasakyti, ką daryt su farais, slaugos namuose tykančiais silpnaprotystės ištikto

mano tėvo, bet Everetas prieš tris dienas išoko į lėktuvą, sumokėjo nesąmoningą sumą už taksi ir mūsų namų valgomąjį pavertė savo karinių operacijų baze. Išdygo prie šių namų įėjimo iš gatvės pusės, nes, kaip sakė, aš jį išgašdinau, – supratau, kad už tai jį myliu. Už tai, kad atkeliavo. Bet negalėjau kartu su juo knaisiotis po mūsų istoriją. Neįklampinusi jo į šitą košę negalėjau išsiaiškinti, kas, po galais, atsitiko Anelisei.

Galėjau jam patarti tik tiek: važiuok iš čia. Važiuok, kol nenusitempėm tavęs kartu.

– Tai mano šeimos reikalai, – pasakiau.

– Nenoriu, kad čia pasiliktum, – jis sušnibždėjo mostelėdamas į užpakalinį kiemą, kuris tęsėsi kiek akys užmato, ištirpdamas tarp medžių. – Mergaitė dingo kaip tik čia.

– Garbės žodis, gersiu paskirtus vaistus, bandysiu daugiau pamiegot. Bet turiu pasilikti.

Jis pabučiavo man į kaktą ir sumurmėjo į plaukus:

– Nežinau, dėl ko taip darai.

Argi ne akivaizdu? Kur tik pažvelgiu, visur ją matau. Ant kiekvieno telefono stulpo. Kiekvienos krautuvės lange. Ten pat, kur kabinau skelbimus apie Koriną, besdama smeigtukus diegiančiais paširdžiais, vis labiau skubėdama paskleisti žinią, tartum ta skuba būtų galėjusi kaip nors pakeisti įvykių baigtį.

O dabar iš skelbimų žvelgiančios didžiulės, plačiai atvertos Anelisės akys ragino mane atsimerkti. Ji žvelgė iš visur, kur tik nukreipdavau akis. *Žiūrėk. Žiūrėk. Neužsimerk.*

TAKSI FIRMA PASAKĖ, KAD automobilis atvyks po dvidešimties minučių, bet man buvo panašiau, kad prireiks keturiasdešimties. Everetas persilenkęs per durų staktą šypsodamasis puse lūpų žiūrėjo, kaip traukiu iš džiovyklės jo drabužius ir kraunu į persikreipusią plastikinę dėžę.

– Nereikėjo, Nikolette.

Krenkštelėjusi įrėmiau skalbinių krepšį sau į klubą.

– Pati norėjau, – pasakiau.

Norėjau sulankstyti jo drabužius, sudėti ir atsisveikindama pabučiuoti. Norėjau, kad grįžęs namo ir atidaręs lagaminą jis prisimintų mane. Tačiau kartu norėjau, kad išvažiuotų.

Jis žiūrėjo, kaip ant valgomojo stalo lankstau jo drabužius idealiais keturkampiais. Paskui žiūrėjo, kaip dedu juos į lagaminą tarsi darydama sudėtingą chirurginę operaciją.

– Pažiūrėk, ar gali nutraukt nuomos sutartį, – pasakė prisiartinęs ir abiem rankom apkabinęs per liemenį, man lankstant paskutinius jo marškinius.

Nubraukė per petį į uodegą surištus plaukus ir prispaudė lūpas man prie sprando.

– Kai grįši, noriu kuo greičiau apsigyvent kartu su tavim.

Linktelėjau toliau darbuodamasi. Lengvai galėjau atsakyti: taip, žinoma, taip. Lengvai galėjau įsivaizduoti: aš su savo drabužiais užėmusi pusę jo sieninės spintos; abu kartu ruošiam valgyti virtuvėje; aš susirangiusi ant jo sofas, užsiklojusi kojas raudonu pledu, nes jis namie palaiko maždaug penkiais laipsniais žemesnę temperatūrą, negu man patinka. Jis kalba apie teismą. O aš pildama į dvi taures vyno pasakoju apie savo mokinius.

– Kas tau? – paklausė Everetas.

– Nieko. Šiaip galvoju, ką pirmiausia čia daryt.

– Gal ko nors reikia? – paklausė žengdamas atatupstas. Krenkstelėjo bandydamas kalbėti kuo natūralesniu balsu. – Gal pinigų?

Krūptelėjau. Mes niekad nekalbėjom apie pinigus. Jis pinigų turėjo, aš ne, tad šią temą apeidavom iš tolo, vengdami jos kaip ugnies, kuri nesuvaldyta gali išplisti ir praryti mus abu. Štai dėl ko nė karto neužsiminiau apie vestuves, nes tada jis būtų turėjęs pradėti kalbą apie vedybų sutartį, po kuria jo tėtis reikalautų mano parašo, o aš pasirašyčiau, bet tada viskas būtų garsiai išarta ir paruošta atiduoti ugniai.

– Man nereikia tavo pinigų, – pasakiau.

– Aš ne dėl to... Nikolette, tiesiog noriu tau padėti. Leisk tau padėti.

Tądien, kai susipažinom, Everetas pasakė, kad esu įgyvendinusi visas jo svajones. Pati išvažiavau iš namų, pati išsimokslinau, pati atsi stojau ant kojų.

Bet, kaip tada jam pasakiau, kad turėtum tokią progą, turi ateiti iš niekur. Ir susimokėti skolas.

– Aha, aš turiu dešimties metų skolų, – pasakiau.

Kartais pagalvodavau, kad jeigu už jo ištekėčiau, jis sumokėtų mano skolas. Tada tapčiau kitu žmogumi. Jei iš tikrųjų jam labai patikčiau.

– Ačiū, Everetai, bet čia pinigai mažai padės.

Užtraukiau jo lagaminą užtrauktuką ir atsišliejau į sieną.

Išgirdau iš tolo artėjantį automobilį.

– Taksi atvažiuoja, – sukuždėjau apkabindama jį per liemenį ir dar kartą padėdama galvą jam ant krūtinės.

– Pagalvosi apie tai, ką sakiau? – paklausė atsiplėšdamas.

Negalėjau tiksliai pasakyti, ką jis turėjo galvoje – persikraustymą pas jį ar jo pinigų priėmimą, ir ėmiau niršti, kodėl kaip tik *dabar* jis prakalbo ir apie viena, ir apie kita. Kodėl jam prireikė pamatyti mane atsidūrusią ties neaiškia riba – kodėl jis dėl šito, rodos, ėmė labiau manęs norėti.

– Gerai, – pasakiau ir iš veido išraiškos bandžiau atspėti, kas būtų, jei netyčia sutikčiau su kuriuo nors jo pasiūlymu.

– Mielai pabūčiau ilgiau, – pasakė jis, prisitraukdamas mane ir bučiuodamas. – Bet džiaugiuosi, kad susipažinau su tavo šeima.

Nusijuokiau.

– Aha, tiesiog puiku.

– Aš rimtai, – pasakė jis. Ir tylesniu balsu pridūrė: – Jie geri žmonės.

– Aha, – sukuždėjau leisdamasi taip stipriai priglaudžiama, kad turbūt ant mano skruosto įsispaudė jo marškinių apykaklės žymės. – Tu irgi, – pasakiau, kai paleido mane iš glėbio.

Žengdamas ataturstas lengvai perbraukė delnais man per rankas nuo pečių iki pirštų ir pakėlė kairiąją mano plaštaką sau prie veido.

– Rytoj pateiksiu ieškinį.

Susigūžiau.

– Gal dar atsiras. Gal užkrito kurioj nors nebaigtoj iškraustyti dėžėj. Dar paieškosiu.

– Jei rasi, duok žinią, – pasakė tempdamas sau iš paskos lagaminą lauko durų link. – Ir dar žinai ką, Nikolette...

Man širdis apmirė nuo žvilgsnio, kuriuo jis į mane pažiūrėjo.

– Jei kitą savaitgalį dar nebūsi grįžusi namo, aš vėl atvažiuosiu pas tave.

AKIMIS NULYDĖJUSI JO TAKSI, užsidariau ir užrakinau duris, patikrinau suktelejusi rankenos bumbulą. Apėjau namus, viską apžiūrėjau, uždariau langus, kuriuos Everetas buvo išsireikalavęs atidaryti, ir į užpakalinių lauko durų, kurių spyna buvo sugedusi, rankeną įrėmiau kėdės atkalte. Visa tai vyko lėtai, viskam reikėjo pastangų – net kvėpuoti. Dėl karščio. Prakeikti kondicionieriai vis dar nebuvo pataisyti. Nukėblinau į virtuvę – norėjau gerti. Ko nors šalto. Su kofeinu. Pasilenkusi įlindau į šaldytuvą, mintyse vardydama galimą pasirinkimą.

Vanduo. Gatoradas. Gazuoto vandens skardinės. Kritau ant kelių prie atlapotų durelių, traukdama šaltą orą, – atsipeikėk, Nika, – ausyse zirezė elektra, šviesa iš šaldytuvo apšvietė aplinkinę erdvę.

Staiga sucypė į grindis besibraukianti kėdė. Atsilapojo lauko durys iš kiemo pusės, apsigrėžiau nugara į atvirą šaldytuvą, rankos ėmė grabalioti kokio nors daikto apsiginti.

Tarpduryje stovėjo Taileris drebančiomis rankomis, pasruvęs prakaitu, apsinešęs purvu ir dar kažkuo, kas atsidavė žemėmis ir žiedadulkėmis. Visas kūnas purtėsi lyg iš paskutiniųjų stengiantis aprimti po adrenalino dozės. Susiraukė pamatęs ant šono apvirtusią kėdę ir perbėgo akimis, ar ko nėra man už nugaros.

– Taileri! Kas tau?

Rudi darbiniai batai buvo storai aplipę purvu – jis ranka įsiremė į durų staktą. Šiaip taip atsistoja, užtrenkia šaldytuvą ir namuose stoji nejauki tylą.

– Taileri! Kas darosi? Sakyk!

– Kas nors yra namie? – supratau, kad jis klausia ne šiaip apie *ką nors*.

– Jis išvažiavo, – pasakiau. Tailerio rankos tebedrebėjo. – Aš viena.

Kažkas blogai. Tai buvo tas pats penkiolikmetis Taileris, kai mes visi ėjom į mišias už jo brolių, jo mamai ant kelių buvo padėta sulankstyta Amerikos vėliava, jis, atrodė, sėdi visiškai ramiai, bet įsižiūrėjus iš arčiau matėsi, kad visu kūnu virpa. Atrodė, tuoj sprogs į tūkstaničius skeveldrų, o vis arčiau besigrumdantys nepažįstami žmonės tik dar blogino padėtį. Tai buvo tas pats septyniolikmetis Taileris tą dieną, kai mes pirmąkart turėjom tikrą pasimatymą, kai nubraukiau savo mašina jo dureles ir iš pradžių jis į mane pažiūrėjo net persisukęs

nuo plūstelėjusio adrenalino, bet paskui pamatė, kad sulaikiusi kvapą laukiu, ką jis sakys. „Et, tai tik gelžgalis“, – tarė jis. „Tai tik mes“, – sukuždėjau.

Jis įžengė į vidų ir ant linoleumo pabiro sudžiūvęs purvas.

– Atleisk, – sumurmėjo pamatęs, kaip primynė grindis.

– Kur buvai? – paklausiau.

Bet jis negalėjo atplėšti akių nuo savo batų ir purvo ant grindų. Išsigandau, kad ruošiasi išeiti. Išeis, dings ir niekada daugiau jo nepamatysiu.

– Palauk, – pasakiau ir atsiklaupusi pabandžiau atmegzti purvinus jo batraiščius.

Jis trūksmingai alsavo, išžiūrėjusi iš arčiau ant kelnių pamačiau smulkias geltonas dulkeles. Susikaupiau bandydama suvaldyti rankas ir augantį baugų nerimą. Taileris. Čia tik *Taileris*. Jau atrišus vieną batą, suskambo mano telefonas ant stalo ir abu krūptelėjom iš netikėtumo. Audamasis kitą batą Taileris nulydėjo akimis mane, einančią į kitą virtuvės galą.

– Brolis, – susiraukiau pažiūrėjusi į telefono ekraną.

Tailerio veidas atkartojų mano mimiką. Pridėjau telefoną prie ausies.

– Nika, – nė nepasilabinęs tarė Danielis, – kur tu?

– Namie, Danieli.

– Su Everetu? – paklausė ir išgirdau linijos gale švilpiant vėją.

Jis lėkė. Visu greičiu.

– Ne, – atsakiau. – Jis išvažiavo. Pas mane Taileris.

Pažvelgiau į Tailerį – jis buvo prisiartinęs dar per žingsnį. Stovėjo vidury virtuvės pasukęs galvą, tarsi bandydamas nuklausyti pokalbį.

– Klausyk, – pasakė Danielis, fone suūžus varikliui. – Bėk.

Man širdis į kulnus nusirito – dar kartą žvilgtelėjau į Tailerio batus.

– Bėk. *Greičiau*.

Mano ranka nusviro prie šono.

– Taileri... – tariau telefonui išsprūdus iš rankos ir tarkstelėjus į grindis.

Žiedadulkės, pagalvojau. *Žemės*.

– Ką... ką jis sakė? – tyliai paklausė Taileris – jo žodžiuose pasigirdo panika.

Dirstelėjau į jo rankas, į purvą panagėse, ploną sukrešėjusio kraujo srovele tarp nykščio ir smiliaus.

– Taileri, – tariau, – ką padarei?

Jis pasviro įsirėmęs į kėdę, pirštai iki baltumo spaudėsi į medį.

– Bėgu nuo laiko, Nika.

Tada ir išgirdau prislopintą sirenos žviegimą tolumoje.

Tik tak, Nika.

– Kas atsitiko? – paklausiau.

Jis užsimerkė stipriai suspausdamas vokus ir jo kūną palengva nupurtė drebulys.

– Rado kūną Džonsono viensėdyje.

Saulėgražų laukas. *Žiedadulkės. Žemės.*

Sirenos kaukšmas stiprėjo.

Taileris žengė artyn.

Laikas nepajudinamai, kankinamai sustingo.

Jis tik mūsų sukurtas. Atstumo matas. Būdas suprasti tikrovę. Ją paaiškinti. Jei leisi, jis gali imti ir parodyti, kaip yra iš tikrųjų.

Jei leisi.

Vakar

14 DIENA

Laikas bėgo nuo manęs. Laukdama, kol Everetas užmigs, naršiau dėžes su senomis tėčio knygomis ir paskaitų medžiaga, traukiodama tarp puslapių įkištas popieriaus skiautes, peržvelgdama pastabas paraštėse. Jau turėjo būti gerokai po vidurnakčio, bet nieko reikšmingo dar nebuvo radusi. Paprasčiau ir saugiau būtų buvę visa tai sunaikinti. Sukroviau dėžes koridoriuje, ketindama rytą išnešti į garažą.

Pro atviras duris turėjo girdėtis sklaidomų lapų šiurenimas ir aš basa tyliai nutipenau į savo miegamąjį. Everetas buvo išsitiesęs vidury mano lovos, geltona antklodė kūpsojo numesta ant grindų. Jis miego-davo ne per kiečiausiai, bet dabar alsavo lėtai ir ramiai. Uždėjusi ranką jam ant peties pajutau, kad krūtinė kilnojasi vienodu ritmu.

Laikrodis ant naktinio staliuko rodė 3:04. Puiku. Tai tuščia laiko properša, kai jau visi yra nuėję miegoti, kai užsisėdėję Kelio aludės lankytojai jau grįžę namo, o ankstyviausieji dar neatsikėlę, ir nepradėti išnešioti ryto laikraščiai. Pasaulis kažko laukia nuščiuvęs.

Išėjau iš kambario peržengdama girgždančią lentą ir pirštų galais per medines grindis nusėlinau į senąjį tėvų kambarį, kurio sieninėje spintoje buvo sukrautos sučiurusios šlepetės, nutrempti batai ir darbiniai drabužiai, kurių tėčiui nebereikės. Kyštelėjau ranką į vieną šlepetę, kur laikiau paslėpusi raktą, kol patikrinsiu – kol įsitikinsiu, kokias duris jis rakina. Užčiuopiau pėdos įspaudą susivėlusiamie dirbtiniame

kailyje. Į saują paimtas raktas buvo šaltas, tamsoje neižiūrėjau įmantraus keturkampio jo pakabučio rašto. Bet sugniaužtame kumštyje jaučiau, kaip be paliovos sukiojasi, viena ant kitos lipa pakabučio grandelės. *Tik tak, Nika.*

Sportbačiai manęs laukė už durų iš kiemo pusės, rankas pertraukė atvėsusio oro šuoras. Matyt, Everetas vėl atidarė pirmo aukšto langus.

Užšokusi ant virtuvinės spintelės užstūmiau langus ir užšoviau jų skląščius.

O tada dingau iš čia.

TAS MIŠKAS – MANO.

Tame miške aš užaugau. Jis driekėsi nuo mūsų namų, įsiterpdamas į miestelį, viską pakeliui sujungdamas iki paupio ir įėjimo į urvus. Praėjo daug metų, bet jei būčiau mažiau maščiusi ir kojas dėliojusi iš atminties, būčiau ir dieną, ir naktį radusi visus nesuskaitomus jo takus. Miškas buvo mano, aš – jo, ir man nereikėjo sau šito priminti. Tačiau dabar buvo per daug nežinomųjų. Šmirinėjantys žvėrys, kažkokį nerimą keliantis naktinis gyvenimas, gyvos esybės, kurioms išgyventi reikia nakties tamsos. Alsuojančios, augančios ir mirštančios. Viskas paklūsta amžinam judėjimui.

Tas miškas – mano.

Eidama ir kartodama tuos žodžius braukiau pirštais per medžių kamienus. Į tą mišką naktį sprukdavau susitikti su Taileriu: jis pasistatydavo sunkvežimį aikštelėje prie visą parą veikiančios parduotuvės ir pasitikdavo mane pusiaukelėje, proskynoje, kurią, kai buvau maža, man parodė brolis. Mes su Danieliu kadaise joje iš šakų buvom susirentę tvirtovę ir apjuosę ją dygiais vijokliais – kaip jis sakė, *pabaisai sulaikyti*. Kai mokiausi pagrindinėje mokykloje, mūsų tvirtovę nušlavė įsisukusi vėtra, tačiau Danielis jau buvo per daug užaugęs, kad dėl to rūpintųsi, taigi proskyna atiteko man vienai.

Tačiau tai buvo dar ir tas miškas, kuriame paskutinį kartą buvo matyta Anelisė. Tai buvo tas miškas, kuriame prieš dešimt metų ieškojome Korinos. Miškas, kurį vėl šukavome praėjusią savaitę. Čia atėjau viena laiko properšoje, kai tamsoje slankioja tik naktiniai žvėrys ir žmonės.

Žibintuvėlio šviesa slydo šešėliais, žemai styrančiomis šakomis, iš žemės prasimušusiomis šaknimis, užgriebdama smulkius vikrius padarėlius, sprunkančius man ėmus artintis. Nebe taip baisiai saugojausi, kad kas neišgirstų, sparčiau žengiant vis garsiau šlumsėjo mano žingsniai.

Įžengiau į pamiškę ir dabar jau tikrai atsidūriau Karterių valdose. Dirbtuvėje, kur pastaraisiais metais gyveno Anelisė, kol bandė stoti į magistrantūrą, buvo tamsu, ji stovėjo nuošaliau nuo namo. Abu pastatai buvo nedideli, bet prižiūrėti, išskyrus kiemą ir malksnių stogą. Namo lauko žibintai buvo įjungti tarsi tikintis, kad Anelisė bet kurią akimirką grįš namo.

Kadaise tai buvo ne jos buveinė, o atskirai pastatytas garažas, tik prieš keletą metų tėvas pertvarkė jį į dailininko dirbtuvę: mano duktė teikia daug vilčių, sakė jis mano tėčiui. Tačiau tada jis dar nebuvo praradęs darbo – dėl *etatų mažinimo*, kaip sakė sėdėdamas su gėrimu rankoje užpakaliniame priebutyje su mano tėčiu. Dar nebuvo išsiskyres: jai atitenka šitas prakeiktas namas – atėjo į mano šeimą ir dabar pasiima namą. Dar nebuvo iškeliavęs dirbti – niekaip negalėdavau prisiminti, į Minesotą ar Misisipę. Tada tos viltys dar atrodė tikros.

Prieš kelerius metus mes beveik taip pat perdirbom garažą dėl Danielio. Susirasti kur gyventi Kuli Ridže nebuvo taip lengva kaip šiauresnėse vietovėse: čia būstai nekeičia registre įrašytų savininkų, jeigu ir nuomojami, tai dažniausiai daugelį metų tiems patiems nuomininkams. Išsinuomoti buvo galima nebent butą virš kurios nors parduotuvės prie pagrindinės miestelio gatvės, pusrūsį ar sunkvežimio priekabą ir už sutartą mokestį pasistatyti kieno nors žemėje. Taigi Danielis nusprendė pasilikti – manė, kad pigiausia bus perstatyti garažą. Šį darbą ruošėsi padaryti „Elisono statyba“, Tailerio tėvo bendrovė, bet tėtis ir Danielis būtų padengę dalį išlaidų.

Prieš imantis garažo, tarp jo ir namo buvo pastatyta pastogė automobiliams, galiausiai darbai tiek pasistūmėjo, kad ant garažo grindų, pirmiau buvusių be apdailos, buvo išlietas naujas betono sluoksnis, paliekant ertmę vamzdžiams. Tačiau izoliacijos ir vandentiekio taip ir neatsirado. Dingo Korina ir viskas pasaulyje sustojo. Danielis sugalvojo kitaip išleisti tuos pinigus: kelerius metus gyveno su tėčiu, kol nusipirko nuosavą namą su Lora.

Manau, Anelisei užteko proto ir ji neketino visam gyvenimui suleisti šaknų Kuli Ridže. Šiaip ar taip, vieną dieną ji paliko šį miestelį. Paliko, o paskui grįžo, ir dedu galvą, kad nei ji, nei Kuli Ridžas nežinojo, kaip jiems abiem vienam su kitu elgtis. Kol kas namai priklausė jai, bet paskui galėjo atitekti broliui, besimokančiam vidurinėje mokykloje. Tik kol kas, laikinai – įsivaizduoju, kaskart ji sau taip sakydavo apnikus įvairioms mintims. Tik kol pasitaikys gera proga. Kol tiesiog rasiu savo kelią.

Įvažiavimas vingiavo nuo kelio iki šoninės buvusio garažo sienos. Paplatintoje pastogėje prie pagrindinio namų pastato rikiavosi Anelisės automobilis ir dar dvi mašinos.

Likusį atstumą iki užpakalinių jos durų nubėgau išjungusi žibintuvėlį: į delną dūrė raktų dantukai. Kvėptelėjusi įtaikiau raktą į spyną – kiekvienam grioveliui joje buvo sava vieta. Pasukus raktą man net ranka sudrebėjo – skląstis atšoko be pastangų.

Įžengus į vidų iš jaudulio tirpo visas kūnas. Man čia negalima eiti.

Vėl įjungiau žibintuvėlį, nukreipusi žemyn, toliau nuo langų. Ši buveinė kiek priminė mano nuomojamą butą – patalpas skyrė pertvaros be durų. Prieš akis stovėjo plati lova su balta pūkine antklode, prie kitos sienos – dailininko stalas, reikmenys išdėlioti dėkluose, tvarkingai išrikiuotuose lygutėle eile.

Už pertvaros pamačiau sofą priešais televizorių, kabantį ant sienos. Patalpa buvo apstatyta negausiai, bet su išmanymu. Santūrumas ir minimalizmas, išskyrus pačias sienas. Jos buvo nukabintos paveikslais – eskizais, tačiau ir jie, rodos, buvo piešti paprastu pieštuku ar anglimi, tad visame būste apsieita be spalvų.

Žibintuvėliu perbėgau paveikslus. Tai buvo įrėminti eskizai – nusprendžiau, kad Anelisės, nors, kaip paaiškėjo, kai kurie buvo žymių kūrinių reprodukcijos. Merilina Monro šnairuojančiomis nuleistomis akimis prie plytų mūro. Maža mergaitė išsidraikiusiais plaukais, apkritusiais veidą. Kažkur ją buvau mačiusi, bet neprisiminiau kur. Ir dar buvo paveikslų, kurių visai nežinojau. Negalėjau pasakyti, ar tai kopijos, ar Anelisės originalai.

Ak, bet juos vienija ta pati tema: vien merginos ir visos visiškai vienos. Kaip atrodo, pažeidžiamos, liūdnos ir kažko laukiančios.

Nepastebėtos, apeitos, įdėmiai žvelgiančios nuo sienų: *žiūrėk. Žiūrėk į mus.*

Tokios pat merginos kaip Anelisė ant telefono stulpų: tylios, nutildytos.

Anelisė lankė vieną žinomą meno mokyklą – tai nieko nestebino. Grįžusi į vidurinę laimėjo valstijos fotografijos meno konkursą – tai tapo vietinės reikšmės įvykiu. Jai tiko tas merginos kitapus kameros vaidmuo. Baikšti, smulki, neįprastai didelėmis akimis, judesiai nedrąsūs, atsargūs, lėti. Kurianti, viską matanti, bet pati nematoma. Korinos priešingybė.

Žinojau, kad čia lankėsi farai, bet atrodė, jog viduje niekas neliesta.

Čia akivaizdžiai nevyko grumtynių. Be to, žinojom, kad ji buvo išėjusi iš namų. Jei kas nors ir pakėlė prieš ją ranką, tai tik ne čia. Rankinė buvo dingusi, bet turbūt išeidama Anelisė ją pasiėmė. Prie namų stovėjo automobilis. Tai buvo Svarbus Ženklas. Kas gi ruošiasi iškelti be automobilio? Policininkai nerado jos mobiliojo, tad bendrai nutarė, kad telefonas pas savininę, kad ir kur dabar ji būtų. Telefonas buvo išsikrovęs – nepavyko atsekti jo buvimo vietos.

Šias paieškas atliko farai, gal ir patys jos tėvai, nors niekas nerado jokių pėdsakų ar įkalčių. Bet šitas raktas buvo kai kas tikra – apčiuopiama iki silpnumo paširdžiuose. Tas raktas buvo pavojingas.

Apieškojau jos rašomąjį stalą. Drabužių spintą. Vonios spinteles. Net šiukšlių dėžę, prisiminusi policininkų pas Koriną rastą neštumo testą, įkištą į „Skittles“ saldainių dėžutę.

Nieko ten nebuvo. Servetėlė, išnaudotas dezodoranto pieštukas, popierinė muilo pakuotė. Nors gali būti, kad kas nors buvo apsitvarkęs iki ateinant farams, apsaugodamas ją nuo gėdos, paslėpdamas fiziškai su ja susijusius dalykus, kuriuos reikėjo slėpti.

Perkrausčiau komodos stalčius. Viskas tvarkingai sulankstyta ir viskas tik jos. Nė vieno vyriško drabužio. Šalia kriauklės – jokių atliekamų dantų šepetėlių. Jokių raštelinių ant rašomojo stalo. Apskritai nieko, išskyrus dailų nešiojamąjį kompiuterį prie laidų raizginio. Krimstelėjau nykštį, šonu įsikišusi tarp dantų. Greičiausiai visa tai jau atlikta iki manęs. Galėčiau atsiimti, kol dar niekas neaptiko. *Galėčiau.*

Čiupau kompiuterį, kol nespėjau apsigalvoti.

Prieš išeidama pagraibiau po lova. Radau pakištą lagaminą – dar aiškesnis įrodymas, kad ji niekur nesiruošė keliauti. Šalia jo aptikau ir baltą dėžę, kurioje galėjo būti didelis nuotraukų albumas. Pasidėjau ant grindų nešiojamąjį kompiuterį ir iš palovio ištraukiau dėžę. Ją atidariusi radau eskizų, nepatekusių ant sienų.

Sukandusi šaltą žibintuvėlio metalą, paskubomis juos perverčiau ieškodama, ar ji dar ko nors neįterpė tarp piešinių. Ko nors, ko nepastebėjo farai, o ji bandė paslėpti. Bet ne, tik piešiniai. Dar daugiau liūdnu mergaičių. Atsimerkusių, užsimerkusių – kiekviena savaip nelaiminga. Galbūt nebaigti eskizai. Laukiantys, kol bus sodriau šešėliuoti ir įgis daugiau gylio. Besiliejančios į vieną, mano vis sparčiau leidžiami per pirštus.

Bet paskui stabtelėjau ir keletą piešinių atverčiau atgal. Išsiėmusi iš burnos žibintuvėlį, šviesos pluoštu apvedžiau pažįstamus veido bruožus, šypsenos linkį, pigmentinę dėmelę ties dešinės akies kampučiu. Medžioklinio lanko kontūrų lūpas, laisvai krintančią, kelių nesiekiančią gėlėtą kartūno suknelę...

Korina.

Tai buvo Korinos portreto eskizas. Ne, velniai griebtu, – tai buvo mano kambaryje kabančios nuotraukos kopija. Mes joje nufotografuotos saulėgražų lauke. Džonsono viensėdis. Už kelių miestelių, galima sakyti, turistų pramoga – fotografuotis čia žmonės važiuodavo dešimtis kilometrų. Tai mėgstamiausias Beilės nuotraukų fonas.

Ta nuotrauka buvo daryta Beilės fotoaparatu. Tą dieną pasidarėm gal šimtą kadru – tol pozavom vienos kitoms, kol pamiršom, kad pozuojam. Beilei patiko mus fotografuoti spėriai besisukančias – nustatė ilgą ekspoziciją ir, kai išėmė juostą, joje pamatėm žavius besiliejančius savo atvaizdus. Tartum pamėkles.

Aš tų nuotraukų neturėjau – man nepatiko, kad besisukančių mūsų neįmanoma atskirti. Paėmiau tas, kuriose šypsosi sustingę laimingi mūsų veidai, ir tarsi įrodymą pasikabinau savo kambaryje ant sienų.

Toje nuotraukoje buvau ir aš. Korina buvo užsimerkusi, su trumpą akimirką pagauta pusės lūpų šypsena. Ji mums kažką pasakojo, – apie ką, nebeprisimenu, – glostydama saulėgražos žiedą sulig juosmeniu. Aš stovėjau šalia ir žiūrėjau į ją. Juokdamasi.

Tai buvo mano mėgstamiausia mūsų nuotrauka. Bet Anelisė nu-
piešė tik Koriną. Palikusi mane, perkėlė Koriną į piešinį, o baltą dėmę
vietoje manęs užpildė saulėgražomis. Aš dingau, buvau ištrinta iš at-
minties. Tarsi lengvai pašalinamas nereikalingas kliuvinys. Be manęs
piešinyje Korina atrodė vieniša ir liūdna, kaip ir kitos merginos toje
dėžėje.

Atidėjau šį lakštą ir po juo radau dar vieną. Dar vieną vaizdą iš savo
nuotraukų – šįkart mūsų visų trijų: Korinos, Beilės ir mano. Ir vėl eski-
ze buvo tik Korina, vieniša ir nelaiminga žvelgianti į šalį. Nuotraukoje
mes abi žiūrėjom į Beilę – kaip ji sukasi atmetusi galvą, o balta sukne-
lė plaikstosi aplink tamsiai įdegusias kojas. O dabar saulėgražų lauke
buvo viena Korina.

Iš kur, po galais, Anelisė traukė mano nuotraukas? Matyt, iš mano
namų. Iš mano *kambario*. Kas ta mergaitė, šalia kurios gyvenau metų
metus?

Anelisė buvo penkeriais metais jaunesnė ir tada mes jos beveik ne-
pastebėdavom. Juo labiau kad ji buvo tylus vaikas ir aš ją kelis kartus
įsidėmėjau nerangiam amžiuje tarp vaikystės ir paauglystės – liesutę
ir nedrašią.

Tiek apie ją ir težinojau. Po mūsų mamos mirties tėvai ją ištisis
tris mėnesius siūsdavo atnešti mums maisto, o ji atnešusi, rodos, ne-
žinodavo, ką sakyti, tad taip ir nepratarė žodžio; kaip man atrodė, tu-
rėjo nedaug draugų – kiek atsimenu, matydavau ją vieną; ji laimėjo tą
fotografijos meno konkursą, bet apie tai sužinojau tik dėl to, kad jame
dalyvavo ir Beilė; ir dar ji mėgo braškinius ledus. Jei ir nemėgo, tai bent
jau valgė prieš dešimt metų per apygardos mugę.

Man bėgant iš apžvalgos rato, ji stovėjo viena prie išėjimo – iš
pradžių jos nemačiau. Tik manęs laukiantį Tailerį. Nemačiau jos, kol
Danielis taip stipriai man trenkė, kad parkritau ant šono: atitraukusi
nuo veido ranką atsigręžiau ir pamačiau sustingusį jos veidą tirpstan-
čių braškinių ledų fone, pusiaukelėje ant vaflinio kūgio sustojusiu iš-
kištu liežuvium.

Išgirdau kumščio smūgį – lyg pokštelėjimą – ir nė nepakėlus
akių supratau, kas tai. Anelisės ledų rutuliukas šleptelėjo nuo vaflio
ant žemės ir ji pasileido bendro išėjimo link. Atsisukau kaip tik tada,

kai Danieliui pasilenkus ir delnais susiėmus nosį ant žemės ėmė kapsėti kraujo lašai – Taileris tuo metu purtydamas galvą keikėsi panosėje.

Stumtelėjau dėžę po lova. Bet Korinos portretų eskizus perlenkusi įdėjau į nešiojamąjį kompiuterį. Vis tiek jie buvo beveik mano.

– **NIKOLETE!** – **ŠUKTELĖJO ŠJRYT EVERETAS**, prisėsdamas ant mano lovos krašto, man spoksant į tuščius plotus ant sienų, kur anksčiau kabėjo nuotraukos. – Ką veiki?

– Šiaip, galvoju.

Ištraukiau viršutinį stalčių ir pasiėmiau naują drabužių pamainą. Prieš šmurkštelėdama į lovą nešiojamąjį kompiuterį ir eskizus kartu su tuo velnio neštu raktu paslėpiau tėčio spintoje. Tačiau man lendant po antklode jis buvo atsimerkęs ir apsiversdama pajutau iš šono man į veidą įsmeigtą žvilgsnį.

– O tu apskritai miegojai? Buvau pabudęs ir tavęs čia nebuvo.

– Buvau atsikėlus truputėlį. Kurį laiką negalėjau užmigti, sugalvoju susikraut kiek nors daiktų.

Nuėjusi į vonią paleidau dušą tikėdamasi, kad Everetas tą kalbą pamirš.

– Aš girdėjau, – pasakė.

Jis stovėjo vonios tarpduryje ir žiūrėjo, kaip spaudžiu dantų pastą ant šepetėlio.

Pradėjau brūžinti dantis ir nukreipusi į jį žvilgsnį kilstelėjau antakius, bandydama išlošti laiko.

– Girdėjau, kaip įėjai iš lauko. Ką ten veikei?

Mostelėjo į miško pusę anapus namų sienų. Everetas užaugo mieste, kur merginai klaidžioti naktį gatvėmis buvo nesaugu. Kur miškas buvo kažkas nepažįstama arba pavojinga, arba reiškė nuotykius su draugais ir drungno alaus pakuote palapinėje. Išspjoviau pastą į kriauklę ir atsakiau:

– Šiaip buvau pasivaikščiot. Galvos pravėdint.

Jaučiau, kaip jis skverbiasi į mano teritoriją, ir sulaikiau kvapą. Jis moka išgauti tiesą. Po velnių, toks ir yra jo darbas. Jei norėtų, spuste-

lėtų mane iš įvairių pusių, kol viską iškločiau kaip didelė. Ką daro, jis daro labai gerai.

Bet jis metė šią mintį.

– Iš ryto man reikės pasėdėt bibliotekoje, – pasakė. – Galima, paimsiu mašiną?

Prireikus interneto, jam tekdavo eiti ten. Į šiuos namus net nebuvo įvestas telefonas.

– Laisvai. Aš tave pavėžėsiu.

Žiūrėjau į vandens sūkurį kriauklėje, mintimis nuklydusi už medžių, naršydama Anelisės piešinius.

Everetas prisigretino man prie šono ir suėmęs už smakro atsuko į save mano veidą su burnoje tebestyrančiu šepetėliu. Trūktelėjau atgal.

– Kas tau? – paklausiau.

Jo ranka nusviro, bet žvilgsnis liko įsmeigtas, lūpų kampučiai nusileido.

– Atrodai nusikamavusi. Akys raudonos.

Nusukau akis, įstačiau atgal dantų šepetėlį ir ėmiau rengtis prieš lipdama į dušą – tikėdamasi kitur nukreipti jo dėmesį.

– Klausyk, gal tau reikia kokių vaistų? Kad užmigtum. Rytoj eisim pas daktarą.

Atsakomybė. Perimta iniciatyva. Plano apmatai. Užkirstas kelias krizei.

Patalpoje palengva ėmė kauptis garai. Net traukdamasis atbulas jis neatplėšė nuo manęs akių.

SUSTABDŽAU AUTOMOBILĮ PRIE BIBLIOTEKOS durų – nežinodamas būtum nesupratęs, kad tai biblioteka. Kadaisė tai buvo Viktorijos stiliaus gyvenamasis namas: dviauokštis, su erkeriniais langais ir plačiu priearčiu. Jis buvo iš dalies perstatytas – išgriautos sienos didesnėms erdvėms sukurti, bet išliko girgždantys laiptai su masyviais turėklais ir vienviečiai tualetai.

– Kiek užtruksi? – paklausiau.

– Atleisk, turbūt visą dieną. Kitą savaitę teismas.

– Dar nesuformulavai išvados?

Jis šnairai į mane pažiūrėjo.

– Tau nederėtų to žinoti.

Man niekada nederėjo žinoti. Bet noro klausinėti tai neatėmė. Kelios dienos prieš išvykdama ėmiausi tvarkyti mokyklos psichologo dokumentaciją baigiantis mokslo metams. Atsisėdau priešais Everetą prie stalo, ant kurio jis buvo paskleidęs savo nagrinėjamos bylos turinį. Perbėgau pirštais popierius, paryškintas eilutes, pastabas parašėse.

– Parlito byla? – paklausiau.

Joje buvo susektas telefonas, kurį jis stengėsi apeiti. Jei teisingai supratau, kaltinamajam ir ieškovo pusei buvo siūloma susitarti.

Jis išsišiepė ir susėmė popierius į krūvą. Pagrabaliojęs po stalu užčiuopė mano kojas ant kėdės šalia savęs ir spustelėjo blauzdą. Aš jo visada klausiu. Tai toks žaidimas. Jis niekada neatsako. Iš tikrųjų man labai patinka, kad neatsako. Dėl to, kad ką daro, daro gerai, ir apskritai jis geras.

– Paskambink, kai baigsi, – pasakiau prisimerkusi nuo saulės, plieskiančios į priekinį stiklą.

Prieš atidarydamas dureles jis suėmė mane už alkūnės.

– Užsirašyk pas gydytoją, Nikolette.

KARTAIS PER IŠSIBLAŠKYMĄ ATSIDURIU kokioje nors vietoje, kur neketinau eiti. Sakytum suveikia raumenų atmintis. Einu į parduotuvę, bet atsiduriu mokykloje. Pasuku prie upės, bet apsižiūriu esanti požeminėje perėjoje. Važiuoju pas Danielį, o atsirandu prieš senuosius Korinos namus.

Matyt, taip atsitiko ir šį kartą: niekur daugiau neketinusi užsukti, tik grįžti namo, pastačiau mašiną prie Kelio aludės.

Žvilgsnis ėmė klaidžioti po fasadą, užkliūdamas už stoginės, už lango antrame aukšte su oro kondicionieriumi krašte. Žaliuzės buvo atitrauktos.

Šiaip ar taip, turėjau su juo pasikalbėti apie raktą. O į mano skambučius jis neatsiliepė – negalėjau jo dėl to kaltinti.

Įžengusi į Kelio aludės priėngį susigūžiau virš galvos suskambus varpeliui. Bent jau vakarais čia per daug triukšminga, kad jį kas išgirs-

tų. Pasukau pro atviras duris į siaurą laiptinę ir joje pakvipo dūmais, svylančiais taukais ir kažkuo troškiu.

– Jo čia nėra! – kažkas šuktelėjo ir iš prietemoje skendinčios patalpos atsirito juoko gūsis.

Žengdama kas antrą pakopą užlipau į prieškambarį, iš kurio vedė dvejus durys, ir pasukau prie esančių dešiniau. Triskart tankiai pabeldžiau, luktelėjau, pamėginau dar kartą ir prisiplojau ausimi prie durų. Neatsiplėsdama nuo jų paskambinau telefonu, išgirdau kažkur viduje vibruojant jo mobilųjį, galiausiai įsijungė balso pašto atsakiklis: labas, čia Taileris. Palikite žinutę. Gal jis duše? Įsiklausiau, ar viduje neišgirsiau šniokščiant vandens vamzdžiuose ar dar kokio garso. Vėl paskambinau – vibravimas, balso paštas ir daugiau nieko.

Dar vienas juoko gūsis iš pirmo aukšto. Į telefono ekraną pažiūrėjau, kiek laiko: pirma dienos, sekmadienis. Penktą vakaro per mokyklinės vasaros atostogas čia paprastai rasdavau tėtį. Bet ne taip anksti. Nė karto neradau jo čia taip anksti.

Pasukau išėjimo link, bet pakaušiu vis stipriau jutau, kad mane kažkas stebi, – tas pojūtis persimetė ir į nugarą. Laiptinėje nieko nebuvo. Durys apačioje buvo uždarytos. Įsiklausiau, ar netoliese negirdėti kokio krebždesio. Šlepsėjimo už sienų. Alsavimo orlaidėje. Plonyčiame šviesos ruoželyje, krintančiame pro duris priešpriešiais, matėsi kažkoks šešėlis, bet nejudėjo. Stengdamasi kuo tyliau statyti koją, žingtelėjau artyn.

Galėjo susidaryti koks nors kampas – pavyzdžiui, ant baldų krintant saulės spinduliams, bet... Palinkusi į priekį įsistebeilijau į durų akutę – joje atsispindėjo iškreiptas mano veidas. Tarsi juoko kambario veidrodžiuose: per didelės akys, per maža burna, bruožai ištįsę lyg paliugėlio.

Tyliai pabeldžiau, bet šešėlis nekrustelėjo. Man pasišiaušė plaukeliai ant sprando. Štai kaip vyksta bylos tyrimas. Visur jauti stebinančias akis. Visi atrodo įtartini. Viskas aplink griūva, jei pats nesilaikai. *Laikykis.*

Ristele nusileidau laiptais, po kojomis aidint tuštumai, ir įėjau į barą. Sužiuro menkai pažįstami veidai, vienas vyriškis iš būrio pasilenkė kažko pasakyti kitam. Mačiau jį krutinant lūpas, – tai Patriko Farelo duktė, – o kitas virstelėjo prie burnos pridėtą alaus butelį.

Bandžiau pagauti barmeno žvilgsnį, bet arba jis manęs nematė, arba nekreipė dėmesio. Greičiausiai antras variantas. Pabeldžiau į barą.

– Džeksonai, – pasistengiau išstarti kuo tyliau.

Jis priėjo arčiau, – šluostant ir kraunant į rietuves lėkštes už baro, trūkčiojo įtemptos dilbių sausgyslės ir raumenys, – galiausiai pakėlė į mane krauju pasrūvusias žalias akis.

– Ką, Nika?

– Kas gyvena antram aukšte? – paklausiau. – Priešais Tailerį.

Žvelgiant į mane jo akių kampučiai susiaurėjo, tada jis įdegusia ranka persibraukė jjuodusį veidą.

– Aš gyvenu. O ką?

Papurčiau galvą.

– Nieko.

Reikėjo grįžti namo. Peržiūrėti nešiojamąjį kompiuterį. Nunešti jį atgal į Anelisės namus, kol niekas nepasigedo.

Prisimerkęs jis greitai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– Prisėsk, Nika, – tarė. – Atrodo, tau reikia įkalt.

Džeksonas šliūkštelėjo gėrimo į taurę su ankstesnio lankytojo lūpų atspaudu ties briauna.

– Degtinė tinka? Baro sąskaita.

Supykino ir taurę lipniu baro paviršiumi stumtelėjau jam atgal.

– Turiu eit.

Jis čiupo man už riešo, bandydamas šiurkštų judesį pridengti žaisminga šypsena.

– Buvo čia pasirodęs toks mėlynas automobilis, – pasakė nusisukdamas nuo visų. – Per pusvalandį mačiau jį tris kartus. Ne tu viena ieškai Tailerio. Jo nebuvo visą savaitgalį.

Nebuvo visą savaitgalį. Tik telefonas liko.

– Aš šiaip užėjau pakeliui.

– Kurgi ne.

Pagalvojau, gal Džeksonas žino dar ką nors, bet jo veidas nieko daugiau neišdavė. Pakreipęs galvą jis sukiojo sugniaužtą delną man apie riešą. Kitame baro gale sėdintis vyriškis kilstelėjo bokalą – turbūt tėčio draugas ar bent sugėrovas. Jis buvo širmais plaukais, raudonais kaip obuoliukai skruostais.

– Linkėjimai tėčiui, mergyt. Kaip gyvenimas?

Jo žvilgsnis peršoko prie Džeksono rankos, paskui vėl grįžo prie manęs.

– Gerai. Nesiskundžiu, – atsakiau ištraukdama ranką.

Džeksonas susiraukė, susivertė degtinę ir trinktelėdamas pastatė taurelę atgal ant baro.

– Kažkas čia bus, Nika. Turbūt ir tu jauti, ar ne?

Oras tartum įsielektrinęs. Tinklas užsitraukia, automobilis suka ratus. Dvi savaites knaisiotasi po praeitį ir visos melagystės ėmė kilti į paviršių. Anelisė dingusi be žinios, dėžė su Korinos bylos įkalčiais išpurtyta, apversta aukštyn dugnu. Vėl iškriti visi vardai.

Pamačiau jį eidama pro lauko duris. Mėlyną sedaną tamsintais langais, iš lėto riedantį per kvartalą. Į savo mašiną įlipau palaukusi, kol jis pravažiuos.

ANELISĖS NEŠIOJAMASIS KOMPIUTERIS NEBUVO apsaugotas slaptažodžiu – man tai pasirodė kiek keista, nors gal nereikėjo stebėtis, jei ji gyveno pati sau viena šitame užkampyje. O gal policija buvo įsilaužusi į jos kompiuterį ir paliko be slaptažodžio. Peržvelgiau aplankus su koledžo užduotimis ir prašymais priimti į magistrantūrą, rūšiuodama pagal naujausių pakeitimų datas ir ieškodama ko nors nauja ar svarbaus. Tokiu pat principu peržiūrėjau nuotraukas.

Jos buvo surūšiuotos tik pagal datas, seniausios laiko žymos buvo penkerių metų, naujausios – trijų savaitių. Stabtelėjau prie Tailerio nuotraukos sunkvežimyje – pravira burna, kilstelėjęs ranką: nusišypsok, sako ji. Jis kilsteli ranką pamojuoti arba užsidengti nuo objektyvo. Sustingusi akimirka. Šimtas skirtingų galimybių vienu metu. Pačios naujausios – kelios nuotraukos iš šių metų mugės. Dunkso apžvalgos ratas, tuščios kabinos, sutemose švyti prožektoriai. Vaikas valgo cukraus vata, burna pilna rausvo saldumo, cukrinės gniūžtės tirpsta vos prisilietus lūpomis. Prekeiviai tiesia gražą arba dešrainius beatsigniaujančioje saujoje, žmonės kitoje pusėje žiūri į savo vaikus arba jau beveik nusigręžę dar žvelgia per petį.

Įsivaizdavau ten stovinčią Anelisę – kaip tada vaikystėje. Prašalaitė, stebinti kitų gyvenimo istorijas. Užvėriau nuotraukas ir greitai

peržvelgusi failų pavadinimus pamačiau vieną keistenybę. Nuotraukų failai buvo išrikiuoti pagal eilės numerius, tačiau keliose vietose jie buvo peršokti – radau kelias *spragas*. Šiuokšliadėžė buvo ištuštinta. Galbūt Anelisei tos nuotraukos nepatiko, pasirodė nevykusios. Tačiau niekaip nepaliko jausmas, kad tas nuotraukas pervertė kažkas kitas, kažko ieškodamas, ko nenorėtų niekam rodyti. Užsirašiau trūkstamų nuotraukų failų datas: vienas pluoštas buvo darytas prieš keturis ar penkis mėnesius. Kai Everetas paskambino, kad paimčiau jį iš bibliotekos, jau buvau išnaršiusi visus kompiuterio užkaborius. Radau turbūt jos skenuotų vaizdų aplankų ir jos piešinių nuotraukų. Peržiūrėjau pastaruoju metu lankytus interneto puslapius – daugiausia tai buvo aukštųjų mokyklų ir darbo skelbimų svetainės.

Velniai rautų, kur tu, Anelise?

Nušluosčiau klaviatūrą ir visą kompiuterį, išimečiau raktą į priekinę šortų kišenę – metalas tebebuvo įšildytas saulės. Ir raktą, ir kompiuterį padėjau į tėčio spintą, kol vėl ateis naktis ir visas pasaulis užmigs ir nuščiuvęs ims kažko laukti.

VISI MANO POKALBIAI SU Anelise greičiausiai būtų sutilpę į valandos trukmės laiko tarpą, tačiau mus abi jungė keistas neapčiuopiamas ryšys, susijęs su ryškiausiai mano prisiminimais.

Toji dėžė, kurią įsivaizdavau nukištą toliau nuo akių policijos nuovados kampe, amžiams surišo jos vardą su mumis visais. Farai visus mus apklausė, kas vyko tą naktį – kodėl Danieliui buvo sukruvinta nosis, kodėl Tailerio krumpliai nubrozdingi, kodėl aš atrodau kaip primušta. Kaip tik Taileris ją ir prisiminė. „Ta Karterių duktė, – pasakė jis farams. – Vardas iš A raidės. Ji ten buvo. Matė mus.“

Manau, ji buvo apklausta, ir įsivaizduoju, kad patvirtino mūsų pasakojimus, nes policija daugiau mūsų nebeklausinėjo.

Anelisé buvo mūsų alibi.